

Utanríkisráðherra - Bréfitarar: Athugasemdir við skýrslu um utanför Gunnars A. Pálssonar, o.fl.

Bjarni Benediktsson – Stjórnmal – Utanríkisráðherra – Utanríkismál - Gunnars A. Pálssonar - Thor
Thors

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Stjórnmalamaðurinn
Askja 2-10, Örk 2

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

P. S.

Mjer skilst á Ólafi í kvöld að hann telji daufari eða
minkandi horfur á samkomulagi um stjórn með kómmum því þeir muni
hafa í pokahorninu einhverjar kröfur viðvíkjandi flugvallarmálinu
sem ómögulegt sje að ganga að, t. d. um uppsögn samningsins, að hún verði
ákveðin nú þegar eða þvíuml. Það verði eftir þeim en Hermann og þeir
gleypa við öllu einsog allie vita. Þá er að vita hvað Alp. fl. gerir
En Ólafur skrifar Thor og kemur þá vafalaust inna' þetta mál

Blessaður.

Kæri vinur,

Ég þakka þér bréf og annað gamalt og gott. Frásögn frá Kaupmannahafnarfundinum samdi ég og lét taka niður í skýrsluformi. Þú átt að hafa fengið eitt eintak hennar og eiga þar að hafa komið fram öll höfuðatriði þess, sem um var talað.

Um afstöðu í einstöðum málum á aðalþinginu er ekki mikið að segja um-fram það, sem fram kemur í Kaupmannahafnarskýrslunni og okkur Ólafi talaðist til um. Í flestum tilfellum verður að ákveða afstöðuna eftir því sem málin ber að höndum á aðalþinginu. Ef sérstök vandamál ber að höndum er rétt að þið simið heim og hafið samráð við okkur hér.

Í þeim mikluátökum, sem eru að hefjast, virðist ljóst, að við efti föngum, förum ~~þá~~ *þið* beggja, þ.e.a.s. skipum okkur þar í sveit þeirra sem sáttarorð bera á milli. Sum atriði, eins og t.d. synjun nágranna Grikkja um að leyfa rannsóknarnefnd Bandalagsins, að vinna störf sín innan endimarka þeirra ^{er} eru þó slík, að ómögulegt er annað en taka þar fasta og ákveðna afstöðu. Í þessu ^{öllu verður} er meginstefna ^{ad vera en} okkar ~~hin sama~~ og sem glogglega hefir komið fram í mörgum samtölum ^{þessu} og treysti ég ykkur ^{þessu} til að finna hina réttu leið. *þessu sinni*

Um dr. Acheson er það að segja, að hann kom hingað fyrir röskri viku og dvaldi yfir eina helgi. Aðalefni tilboðs nú var að gefa okkur kost á 40% greiðslu út í hönd. Hitt attum við að eiga hjá Þjóverðjum um a.m.k. þriggja ára

bil án nokkurrar ábyrgðar Breta eða Bandaríkjamanna.

Undir umræðunum kom hann þó inn á það, að Norðmenn mundu fallast á greiðslufrestinn með því skilyrði, að sam^uútflutningsmagn og þeir fram að þessu á eftir^ustríðsárunum árlega hafa flutt til Þýzkalands, yrði greitt að fullu, en gegn því mundu þeir skuldbinda sig til að auka mjög fiskframleiðslu sína, svo að verulegt magn yrði selt gegn greiðslufresti. Hlutföllin í því voru nokkuð á reiki, þ.e.a.s. hver aukningin ætti að verða, stundum talaði dr. Acheson um aukningu er mundi leiða til þess, að Norðmenn fengju í heild greidd um 52% ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ en stundum aukningu sem svaraði því, að þeir í heild fengju greidd 66 2/3%. Allt var þetta þó nokkuð á reiki eins og annað, sem dr. Acheson sagði, enda höfum við þær fregnir frá Noregi, að undirtektir máls hans þar hafi verið lélegar. Fellur þó það, sem hann nú ^{myndi} í meginatriðum ~~svaraði~~ mjög saman við hugmyndir dr. Lange um málið er ég talaði við hann í Kaupmannanöfn á dögunum.

Ríkisstjórn og utanríkismálanefnd kom sér saman um, að á þeim grundvelli er dr. Acheson talaði um, mundi okkur ekki fært að gera samninga um Þýzkalands-viðskipti, jafnvel þó við nytum svipaðra hlunninda og Noregur, þannig að full greiðsla fengist fyrir eitthvað. Varð það til þess að égssamdi Memorandum, er ég las upp fyrir dr. Acheson í lauslegri þýðingu að viðstöddum Jóhanni Jósefssyni, og var þá ráðgert að ég afhenti dæktorum það daginn eftir. En ^{þá} gerðist það, að togaraútgerðarmenn héldu fund og komu sér niður á grundvöll, er þeir töldu viðhlýtandi fyrir sig.

Sendi ég þér afrit þess svo að þú sést í minn helstu rök okkar.

Þær tillögur voru slíkar, að okkur sýndist ^{myndi} sízt, eða a.m.k. litlu ónagstæðari, en kjörin, sem við nú eigum að sæta í Englandi. Að formi til er þó um greiðslufrest að ræða á nokkrum hluta andvirðisins. Sendi ég þessar tillögur til þín,

sgo^u þú athugir þær ^{og hafi þær við heudina}

Okkur sýndist strax, að tillogurnar varu þess eðlis, að mjög ólíklegt væri, að þær yrði samþykktar af hernámsyfirvöldunum, en mundu þó sæta andstöðu komma hér, vegna þess að formlega er um toluvert lán að ræða. Að svo vöxnu máli töldum við þessvegna ekki hyggilegt að láta honum tillogurnar í té sem tilboð, enda voru úrgerðarmenn ekki reiðubúnir til þess af sinni hálfu, heldur sögðum við honum, að ef ~~tilboð~~ ^{tilloegun} þessu lík ^{fr} þærust frá þeim væri líklegt að ^{þat} mundi samþykkt hér á landi. Tók dr. Acheson við ^{tilloegun} þeim með þvífororði og taldi þessa meðferð málsins eftir atvikum eðlilega. Hann sagðist mundu mæla með þessu tilboði við hernaðaryfirvöldin og virtist hafa trú á því, að málið gæti gengið fram á þeim grundvelli.

Inn á okkur töldum við hinsvegar, að sú bjartsýni hans kæmi eingöngu af því, að hann áttaði sig ekki á, hvað um væri að ræða, vegna þess að hér skiptir verðið mestu máli, en hann sagðist alls ekki vera til þess ætlaður, að tala um verðið, heldur yrði að ^{semja} um það sérstaklega við aðra aðila og þá ^{ein þann} Breta, Mr. Johnston, síðar. Dr. Acheson ráðgerði, að við mundum heyra frá sér strax í síðustu viku, svo nefir ekki orðið og þykir mér því líklegast, að svo hafi farið sem við þjuggumst við, að hugmyndin hafi ekki þótt aðgengileg.

Ef svo fer, sem þessvegna verður að búast við, að ekkert komi út úr sendiför dr. Achesons, verður að taka upp málið um Þýzkalandsviðskipti á öðrum grundvelli. Dr. Acheson fullyrti, að enginn fiskur yrði keyptur til Þýzkalands nema með greiðslufresti og þýðingarlaust væri fyrir okkur með öllu, að senda menn til Þýzkalands til samningsgerðar í þessu skyni. Eina ráðið til að komast þar inn væri í gegnum sig.

En ef þessi för hans verður árangurslaus norfir málið auðvitað öðruvísi við og eftir þeim

fregnum, sem við höfum frá Þýzkalandi, er búist við, að þangað verði fiskur keyptur, hvernig sem allt velti. Verðum við því enn að biðja þig um, að taka málið upp við rétta aðila í Bandaríkjunum og á sama veg mun ég fela Stefáni Þorvarðarsyni að hreyfa því í London.

Mikilir örðugleikar virðast verða á því, að selja það, sem eftir er af hraðfrysta fiskinum. Nokkrar vonir standa þó til, að Hollendingar kaupi e.t.v. 2000 tonn með skaplegum hættum og eitthvað mylgrast út á aðra vegu. Mér þykir þó líklegt, að ein 10.000 tonn, eða upp undir það, verði eftir, sem menn eigi ~~XXXX~~ erfitt með að koma út. Sýnt þykir, að Rússarr vilji ekki kaupa meira, en Bretar aftur á móti virðast vilja kaupa samkvæmt skeyti, sem Magnús Sigurðsson nefur sent og hér með eru látið fylgja í afriti, en kjörin þar eru ærið léleg.

Jón Arnason hafði hreyft því á fyrri stigum málsins, að ef illa gengi með sölu fisksins, yrðu sendir menn til Ameríku og reyna að selja fiskinn þar. Ég nefi ætíð talið, að slíkt væri tilgangslítið vegna þess, að Bandaríkjamenn mundu ekki vilja kaupa fyrir hærra verð en Bretar. Eysteinn Jónsson nefur þó hreyft þessu nvað eftir annað og m.a. nefnt, að af tveim mönnum, sém til Bandaríkjanna yrðu sendir, væri Vilhjálmur Þór annar. Gegn því nef ég naldið fram, að ef ~~hraðfrysta~~ ^{frat} fisksöluna ætti að taka upp í Bandaríkjunum, væri eðlilegast, að fela það sendinerra, eftir atvikum með aðstoð þeirra manna, sem nú eru á fundi Sameinuðu þjóðanna. Enn liggur ekkert fyrir um þetta ákveðið af hálfu íslensku stjórnarinnar. Tilboð Breta er til athugunar þessa dagana en ~~XX~~ ef þú eða þið í sameiningu hafið einhverjar tillögur að gera væri mjög æskilegt að heyra þar sem allra fyrst, e.t.v. með símskeyti eða símtali.

Nú er miðjúní 5. stund
Ostnaðarbol til U.S.A. með
Amerískan-pabbaðan fisk.
Haf þú á, að gæki x öngt
at lá fyrir þau 800 tonn, sem
send verða nema 1 1/2 kr. í hl. 102 vertu þá halli, sem viðhjúðan er - at borgun
ca 1.000.000 kr. Ekki er það
alílegt

Enn þá meira máli en um ^{lesla}hraðfrysta fiski ^{þens}skiptir þó, hvað verður um Þýzkalandsmarkaðinn. Okkur sýnist öllum auðsætt, að ef togarar okkar fá ekki löndunarrétt í Þýzkalandi með aðgengilegum kjörum, sé efnahagur landsins og framtíð sett í yfirvofandi hættu. Allir þekkjum þið rökin, sem nániga að því, að Bandaríkjamenn ættu ekki að láta sig þetta einu gilda. Ég held þessvegna, að rétt væri að nota nú tækifærið, þegar ninir ágætu fulltrúar okkar í U.N. eru vestra, til að athuga, hvort ~~þið~~ þið getið ~~þess~~ fundið einhver ráð til að ýta frekar á eftir þessu en orðið er. Gætir þú þá eftir atvikum einn komið því á framfæri, sem þið telduð mestu máli skipta, eða notað tækifærið til að fá samtál með einum þeirra eða fleirum við áhrifamenn þar vestra, til að ýta málinu áfram. Allt verður þetta að vera undir ykkar mati komið því ^{þið}hér er um svo ^{þess}þakkar áriðandi mál fyrir okkur að ræða, að ég treysti því, að þið látið ekkert undir höfuð leggjast til að greiða fyrir framgangi þess. Þó veit ég þó, að þú hefir gert allt sem í mannlegu valdi hefur staðið á undanförunum árum til að fá því farsælan framgang. En dropinn holar steininn og við verðum að halda áfram að namra á þeim háu herrum þangað til einhver árangur næst.

Kafla er brip frá Thorv.
[Original]

Cumming told me the good news that the British have increased the price for iced fish by 30%, which changes the picture greatly. The State Department, in conjunction with the Department of Commerce, would like to assist us in marketing the frozen fish here but only on the free market, as the U.S. Government does not want to interfere with trade.

I talked this over with Cumming before the new year and he thought that we could summon a meeting of the various Government officials soon after the new year, but he has been delaying this, evidently because he wants to know if a Government friendly to the United States is being formed in Iceland or not. He seems to have only one desire in this respect -- that his enemy Hermann does not form a Government and that the Communists are made powerless.

I am afraid that the assistance the U.S. Government can render us in marketing the frozen fish will not be very efficient, but I understand they are willing to lend us money to build up our trade here on a long term basis. About this I can report in more detail later.

Camp Knox

I was very pleased when I could cable that the authorities here finally had agreed to release Camp Knox and move the 49 Navy men that still are there to Keflavik, with the exception of two officers, who will be stationed in the Hotel Borg.

When I first spoke with Cumming about this on the 4th of January, he maintained that it was absolutely impossible to evacuate the Camp until Hvalfj. had been disposed of, because they had to keep the Navy in the Camp to look after the property in Hvalfj. I told Cumming that their vigilance over Hvalfj. from Camp Knox was no more effective than it would be from New York.

Furthermore, Cumming maintained, when I proposed that most of the Camp could be released for the Icelanders and the Navy stay just in part of it, that such an arrangement would be impossible owing to the repeated hostilities shown by the Icelanders toward the Navy men and their frequent attacks on Camp Knox.

Cumming also claimed that the Icelandic Government would not allow V. Thor to make an offer for Hvalfj., which was considerably higher than the Icelandic Government would pay. I told Cumming that it was up to the Icelandic Government

to decide what use should be made of property in Iceland, but he said it was not fair that the U.S. Government was not allowed to accept the highest bid for their property.

Cumming was this time rather disagreeable and I told him that he was not making the problem in Iceland any easier by his attitude. However, our discussion was friendly and we ended our conversation by agreeing to think matters over over the week-end. It should also be added that Cumming was irritated because the twelve Icelandic policemen had not been sent to Keflavik as promised by the Airport Committee.

As I felt that Cumming's attitude was too stiff, I thought that I had better work the matter in another way, and, therefore, I met Mr. John Jones, Chief of the Foreign Liquidation Commission, and his man from Iceland, Mr. Ryan, for lunch, which did not take place until the 9th of January. They were both screaming about the unfriendly attitude of the Icelanders towards the Navy, which they all laid to the Communists in Iceland. I told them I was getting sick and tired of this Communistic fever which seemed to rage here in Washington and which seemed to be the only thing that concerned them. Many of the conflicts in Iceland were as much their fault as ours. They only seemed to think about the Communists but never gave any thought to their friends in Iceland who were trying to keep the Communists down. Now, for instance, in the great housing shortage in Iceland, they were holding this Camp for 49 men only, and without any reason rejecting to hand the Camp over to the Mayor of Reykjavik, in spite of the fact that a price had already been mutually agreed on. How would the people of Washington feel if a couple of foreigners took over some of the largest buildings in Washington for their exclusive use? The Navy stationed in Camp Knox could quite as well be stationed in New York for the purpose of looking after Hvalfj.

The only thing they should do if they wanted to please their friends in Iceland and harm the Communists was to hand over Camp Knox right away to the Mayor. Mr. Jones thought the price was too low, but I convinced him that a higher price was unobtainable and their only alternative was to remove all the junk. If, on the other hand, they helped us to release the Camp, I could assure them that their friends in Iceland would assist them at the earliest possible moment to get a fair offer for Hvalfj.

We argued for about one hour over this and I must say that they finally had to accept my arguments, and when we left the luncheon table, they had both promised that at a meeting at the State Department at 4 o'clock that day, they would fight for the immediate release of Camp Knox. They wanted me to keep this conversation confidential and not let Mr. Cumming know anything about it and promised to call me after the meeting in the State Department.

This meeting took place in Cumming's office and there were representatives of the Navy, Army, etc. At about five o'clock Cumming called me and said that they wanted to release Camp Knox but could not so long as they had no offer for Hvalfj. He asked me to cable and ask for an offer, just any offer, so that they could start negotiations and tell others that the Icelandic Government had made an offer. I had informed them all many times that owing to the Government crisis in Iceland, it was impossible to make an offer for Hvalfj. However, I promised Cumming to make the last effort and cable, well knowing what your reply would be.

In the evening both Mr. Jones and Mr. Ryan called me at home and excused that their suggestions had not been accepted at this meeting but promised to continue to work with me. The result was as cabled to you, that they have now released Camp Knox, and I was glad when Cumming told me this morning (Jan. 16th) that both Bjarni and you were pleased with this news. Please read this part of my letter to Bjarni. The Icelandic Government can lend us in market. The Icelandic Government is not very efficient, but I understand they are willing to lend us money to build up our trade here on a long term basis. About this I can report in more detail later.

Camp Knox

I was very pleased when I could cable that the authorities here finally had agreed to release Camp Knox and move the 49 Navy men that still are there to Keflavik, with the exception of two officers, who will be stationed in the Hotel Borg.

When I first spoke with Cumming about this on the 4th of January, he maintained that it was absolutely impossible to evacuate the Camp until Hvalfj. had been disposed of, because they had to keep the Navy in the Camp to look after the property in Hvalfj. I told Cumming that their vigilance over Hvalfj. from Camp Knox was no more effective than it would be from New York.

Furthermore, Cumming maintained, when I proposed that most of the Camp could be released for the Icelanders and the Navy stay just in part of it, that such an arrangement would be impossible owing to the repeated hostilities shown by the Icelanders toward the Navy men and their frequent attacks on Camp Knox.

Cumming also claimed that the Icelandic Government would not allow V. Thor to make an offer for Hvalfj., which was considerably higher than the Icelandic Government would pay. I told Cumming that it was up to the Icelandic Government

Athugasemdir

við skýrslu um utanför Gunnars A. Pálssonar.

Sviss:

Skipulagning svissneskrar lögreglu almennt virðist naumast geta orðið til fyrirmyndar hér á landi, enda er þjóðfélagsskipun þar ærið frábrugðin því sem hér á landi er.

Sérstaklega virðist hin mikla skipting svissneskrar lögreglu (ríkislögregla, kanton^llögregla, sveitafélagslögregla) vera miður heppileg, a.m.k. ef ekki eru settar ákveðnar reglur um valdsvið hvers lögregluliðs fyrir sig. Getur slík skipting hæglega valdið árekstrum og óheilbrigðri samkeppni, enda mun sú hafa orðið raunin á í Sviss. Hætt er og við að ekki sé auðvelt að einbeita margskiptu lögreglu liði til sameiginlegra átaka, en telja verður höfuðnauðsýn, að allar deildir lögreglu hafi náði samstarf við framkvæmd löggæzlunnar.

Í Bretlandi eru þessi sjónar~~mið~~ mjög ríkjandi í framkvæmd og í Danmörku var stofnun "Enhedspolitiet" einmitt að miklu leyti studd þeim rökum, að góð og nán samvinna allra lögregludeilda í borgum og hvar sem væri á landinu væri eitt af undirstöðuatriðum löggæzlunnar. Hafði samvinna einstakra deilda lögreglunnar og milli lögregluliða hinna ýmsu borga og héraða ekki ætíð þótt nægilega mikil.

Hernaðarleg skipulagning lögreglu er vafalaust heppileg að vissu marki, ekki síst hér á landi, þar sem enginn her er. Gæta verður þó hófs í þeim efnum. Sérstaklega er varhugavert að lögreglan beri á sér hermennskusnið í daglegum störfum. Komi hinsvegar til óeirða eða óspekta er tvímælalaust nauðsynlegt að lögreglan kunni góð skil á notkun þeirra tækja, sem hún hefir yfir að ráða og rétt þykir hverju sinni að beita gegn óspektarmönnum. Undir slíkum kringumstæðum er og nauðsynlegt að heragi ríki við stjórn liðsins.

Svissneska lögreglan mun vera mjög skipulögð á hernaðarvísu og heiti yfirmanna, eftir tign og metorðum, er í samræmi við það.

Mun vera gengið þar til muna lengra í þeim efnum en hér hefir tíðkast. Hernaðarbragur á lögregluæfingum er hér svipaðar því, sem tíðkast á Norðurlöndum, en til muna meiri en í Englandi. Eftir síðustu heimsstyrjöld hafa Danir greinilega orðið fyrir áhrifum í þessum efnum frá Englandi. Ég tel heppilegt að slaka ekki á í þessum efnum hér.

Lögreglan í Reykjavík er búin svipuðum og ekki síður fjölbreyttum tækjum en lögregla nágrannaríkja okkar.

Hef Svisslands er bakhjarl lögreglunnar þar, ef til mikilla átaka kemur. Gildir hið sama í öllum þeim löndum, sem fastaheri hafa. Verka þeir þannig sem fjölmenn t vara-lið, sem hægt er að grípa til í nauðsyn, en eru auk þess öryggisafli í þjóðfélaginu með tilveru sinni einni saman.

Svissneska lögreglan er vafalaust í ýmsum greinum til fyrirmyndar. Menntun lögreglumanna virðist t.d. vera þar mjög góð.

Luxemburg.

Tala lögreglumanna í Luxemburg er mjög athyglisverð og gæti verið hér til fyrirmyndar að því leyti, að um er að ræða smáríki, hvað íbúafjölda snertir. Íbúar í Luxemburg eru nálægt helmingi fleiri en á Íslandi, en þéttbýli er þar margfalt meira eða 100 íbúar á hverju km²

Lögreglan í Luxemburg hefur á að skipa 591 lögreglumanni eða að jafnaði einn lögreglumann á hverja 440 íbúa í öllu landinu. Í höfuðborginni eru samtals 190 lögreglumenn eða einn á hverja 326 íbúa.

Að baki lögreglunnar í Luxemburg er 2000 manna her, sem væntanlega er lítilsvirði út á við í styrjöld, en hlýtur að verka til mjög mikils öryggis inn á við sem "vel skóluð og vel vopnum búin vara og öryggislögregla."

3)

Ef lögreglan hér á landi væri jafnfjöldmenn lögreglunni í Luxemburg miðað við íbúatölu væri tala lögreglumanna á öllu landinu samtals 306 eða 134 fleiri en nú eru.

Í Reykjavík ættu þá að vera 162 lögreglumenn eða 39 fleiri en nú eru. Eftir aðstæðum hér á landi myndi raunar hagkvæmara að hafa enn fleiri lögreglumenn í Reykjavík af heildartölunni, enda mætti þá og rýmka athafnasvið lögreglunnar þar t.d. með því að fela henni vegalöggæzlu á Suður og Vesturlandi og fleiri sérverkefni.

Samanborið við Luxemburg ætti auk þessa lögregluliðs að vera hér á landi 1000 manna varalið, veit þjálfað og vopnum búlið.

Með þessu fyrirkomulagi væri innra öryggi hins íslenska ríkis óneitanlega ólíkt betur tryggt en nú er.

Luxemburg virðist leggja sérstaklega mikla áherzlu á þjálfun og menntun lögreglunýliða og val þeirra, sbr. það að " skilyrði til að geta orðið lögregluþjónn, eitt af mörgum, er að hafa lokið tveggja ára lögregluskóla."

Liechtenstein

Athugandi virðist mér, hvort fá mætti að einhverju leyti fyrirmynd að skipulagningu varalögreglu hér á landi frá hjálparlögreglunni í Liechtenstein. Með því að íbúatala þar í landi er mjög lág, jafnvel á okkar mælikvarða, og landsvæði lítið, kemur þó naumast til greina að gera samanburð á tölu lögreglumanna þar og hér.

Hætt er við, að hér verði eiga stofnað varalið, sem byggjandi væri á, nema liðsmönnum væri greidd föst laun eða a.m.k. rífleg þóknun fyrir unnin störf þ.á.m. áfingar. Slysatrygging liðsmanna verður að teljast sjálfsögð hér. Til álita gæti og komið, hvort eigi væri nauðsynlegt að skapa heimild til að skylda menn til lögregluþjónustu sbr. borgara kvaðning í hjálparsveitir vegna loftvarna á ófriðartímum.

Noregur:

Í Noregi er ríkislögregla eingöngu, en sveitarfélög taka þátt í greiðslu lögreglukostnaðar eftir ákveðnum reglum. Er hið sama fyrirkomulag haft í Danmörku hvað þetta snertir. Samkvæmt fenginni reynslu þykir það gefast vel og er ekki ósennilegt að þessi háttur verði tekinn upp víðar í framtíðinni.

Útrásarlið norsku lögreglunnar eða öllu fremur útrásar og æfingakerfi dönsku lögreglunnar getur orðið lögreglunni hér til fyrirmyndar. Hefi ég fyrir allöngu athugað möguleika á stofnun " fjórðu vaktar " til útrása og æfinga, en það er erfitt í framkvæmd meðan lögreglu-liðið hér í bænum er eigi fjölmennara en nú er. Útrásarlið styrkir lögregluna tvímælalaust og getur jafnframt verið góður skóli fyrir efnilega lögreglumenn. Einnig má hafa mikið gagn af útrásarliði í borgum daglega á þeim tímum, sem mestrar löggæzlu er þörf (hér í bæ, t.d. í sambandi við stóraukna umferð á ákveðnum tímum dags aðallega kl. 11.45 til 12.15 og kl. 17 til 18).

Mjög athyglisvert er, að Norðmenn telja hæfilegt að hafa einn lögreglumann á hverja 300 íbúa. Lögreglan í Noregi er þó þrefalt fámennari þar sem stendur.

Æskilegt væri að fá frekari upplýsingar um athuganir Norðmanna á möguleikum til myndunar sterkrar varalögreglu og hvaða hugmyndir hafa komið fram varðandi skipulagningu hennar. Ennfremur upplýsingar um hina sérstöku deild lögreglunnar norsku, er fylgist með starfsemi öfgaflokka í landinu.

Svíþjóð:

Sérstök aukalögregla með ákveðnu verkefni gæti komið til greina hér og er raunar höfð sumstaðar úti á landi í sambandi við skemmtanahald (t.d. í Eyjafjarðarsýslu, Rangárvallasýslu og víðar) Komið gæti til mála að nota aukalögreglu meira hér en gert hefir verið, t.d. við gæzlu hafnarinnar og flugvallarins, ef auka mætti lögregluna í heild með því.

Geta ber þess að svokallaðar varalögreglusveitir í Svíþjóð (reservpolis) eru fremur viðbótar lögreglusveitir heldur en varasveitir, enda munu þær vinna læggæzlustörf að staðaldri.

Athyglisverð eru ákvæði laga frá 20. des. 1946, um að tilteknir lögregluembættismenn séu skyldir til að láta af störfum, ef hagsmunir ríkisins verða taldir krefjast þess og heimild til flutnings slíkra manna í önnur störf.